

Sidste torsdag morgen kom jeg ned til mor. Hun havde haft det dårligt om natten og sagde, at hun faktisk allerede havde været skidt aftenen før, hvor jeg sammen med pigerne var inviteret til aftensmad med hendes uforlignelige frikadeller. Nu bagefter kan jeg godt se, at hun selv spiste kun lidt og måske også var lidt irritabel.

Men her torsdag morgen prøvede hun forgæves at ringe til sin læge. Hun ville gerne på sygehuset, så jeg ringede på 112 og i løbet af nogle få minutter holdt ambulancen udenfor. Mor var allerede pertentlig klædt på og havde pakket toilet tasken. Sengen var redt, og det var næsten lige som når hun rydder op, inden hjemmehjælpen kommer for at gøre rent.

Hun blev så indlagt på Kjellerup Sygehus, hvor hun havde følt sig godt behandlet, da hun for to år siden var indlagt efter en blodprop. Da jeg kom på sygehuset lige over middag fortalte de, at hun igen havde haft en blodprop. Jeg havde taget en buket roser med til hende, og inden de kom i en vase bad hun mig skære lidt af stilken, så de kunne holde sig længere. Jeg stod ved siden af hendes seng og snittede ned i vasken, men da jeg så var ved at sætte roserne i vasen, fik hun pludselig et slemt ildebefindende. Jeg løb ud i gangen og fik fat på noget personale, og i løbet af et øjeblik kom der fra alle sider stormende en halv snes læger og plejepersonale.

Hun havde haft et kort hjertestop, men det kom hun sig også hurtigt over, så resten af eftermiddagen kunne vi snakke næsten normalt sammen. Om aftenen blev jeg afløst af Bjarne, Tove og Conny, og da havde mor også været i godt humør.

Men da jeg den følgende dag lige over middag kom på sygehuset, var hun noget uklar og meget udmattet. Hun troede, at hun var hjemme, og sagde flere gange: Du kan lige selv gå ud i gangen og hente avisen, og du kan lige tage noget mad i køleskabet. Som altid tænkte hun først på os andre. Hendes puls og blodtryk var faldet, så det havde denne gang alligevel været for hårdt ved hendes hjerte.

Min mors hjerte har også arbejdet hårdt. Udover at det i mere end 87 år har pumpet blodet rundt i hendes krop, så har det hjerte givet mig og os alle sammen så meget godt. Hendes hjerte løb over af godhed. Jeg har haft den glæde de sidste par år at kunne besøge hende næsten dagligt. Det var som regel sidst på eftermiddagen, når Benthe var taget på arbejde. Mor forsøgte at skjule en frygt for, at jeg så vansmægtedes, så når jeg takkede ja til hendes tilbud om at få en ostemad, og jeg udtrykkelig bad om kun én, ja så kom der uvægerligt et en fyldt tallerken.

Hvem har ikke også nydt godt af hendes flittige hænder, som i tidens løb har fremstillet utallige nisser, grydelapper og andet hækletøj. Hun var hele tiden i gang med noget.

Hun kunne glemme hvad hun selv havde fået at spise til middag, men hun huskede altid hele familiens mærkedage. Især havde hun en dejlig evne til at ville glæde andre også med små ting. Nogle af hendes sidste ord, mens hun endnu var klar, var, at Bjørne nu endelig måtte huske kortet til oldebarn Rasmus' fødselsdag, hvor hun inden ambulancen kom havde nået at skrive en hilsen. Anja har senere fortalt mig, at mor havde glædet sig meget over netop dette kort, hvor der som overraskelsen inden i var et stykke tyggegummi. Når vi købte ind, brugte mor som regel allermest tid på at ud-søge sig de helt rigtige personlige kort til de mange familiemedlemmer, som hun efterhånden er blevet farmor og oldemor for. Hendes egne behov for mad og andet kom i anden række.

Det har også været til stor gensidig glæde, da vore to piger blev de nye lejere hos mor. Pigerne har været meget glade for at kunne snakke voksent med en nær ven, og mor har nydt deres fortrolighed. Deres uddannelse som Social- og Sundhedshjælper drejer sig meget om ældrepleje, og her fandt de i Bedste en god samtalepartner.

Mor har altid været en dejlig positiv og glad person. Hun sagde tit: Jeg har det vel nok godt, kan klare mig selv, og keder mig ikke. Men hun var naturligvis glad når der kom besøg, hun ville så gerne være værtinde, og stod gerne tidligt op for at nu kaffebordet eller aftensmaden kunne blive helt perfekt.

I det hele taget lagde hun stor vægt på at kunne klare sig selv. De sidste par år har hun haft lidt assistance af både havemand og hjemmehjælp, men hun har også kunnet give dem gode råd om, hvordan man nu skulle gøre tingene på den rigtige måde.

Især har hun nok været glad over at hun kunne klare sig selv i huset på Stærkærvej. At komme på plejehjem har stået for hende som en ubehagelig afslutning på et selvstændigt, selvforsørgende og aktivt liv.

Jeg er derfor sikker på, at hvis hun havde kunnet, ville hun også selv have valgt at komme herfra så hurtigt og smertefrit, som det nu skete.

Jeg savner min mor og er bare så ked af at have mistet hende. Men heldigvis er det jo sådan, at når man mister meget har man altid først fået meget. Og det ville ikke være i mors ånd at gøre dette til en sørgelig begivenhed. Hun holdt selv meget af at synge, og jeg håber derfor, at hun vil glæde sig, hvis vi nu sammen synger "Der er i dag et vejr et solskinsvejr".